

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.820 van 19 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Sari. In 2007 werd u door uw neef, H.A.R. (...), die in België woont, uitgenodigd voor een bezoek. Uw neef stuurde u rond december 2007 een uitnodiging en daarmee ging u naar de Belgische ambassade om alles te regelen. Een tweetal weken voor uw geplande vertrek kwam een vriendin, Z.Y. (...), bij u aan de deur. Ze vroeg of u even bij haar langs zou komen. Daar aangekomen vroeg u haar wat er aan de hand was. Ze antwoordde dat u op bed moest gaan zitten. Z. (...) deed de deur dicht en kleepte zich uit. Direct daarna kwam haar echtgenoot binnen. Hij was dronken en bedreigde u met een mes. U slaagde erin te vluchten via het venster. U ging niet naar huis maar belde na een half uur naar uw schoonbroer, F.H. (...). F. (...) zei u dat hij naar u thuis zou gaan kijken om te zien wat er aan de hand was. Een uur later belde hij u terug met de mededeling dat de echtgenoot van Z. (...), S.Y. (...), aan de deur was geweest met een politieagent. S. (...) had gezegd dat hij u zou vermoorden omdat u zijn vrouw aangerand had. De agent had gezegd dat u zich diende te melden bij de politie. Bovendien ontving uw moeder die avond een verwittigingbrief waarin vermeld stond dat u beschuldigd wordt van overspel (zena). Diezelfde avond, nog voordat F. (...) bij u thuis was aangekomen, waren ook twee broers van uw echtgenote, Ha. (...) en Ha. (...), reeds bij u thuis

aan de deur geweest. S. (...) had hen ingelicht over het gebeurde en uw moeder had verteld tegen F. (...) dat de broers van uw echtgenote u willen vermoorden. U vertrok naar de begraafplaats van Imam Reza in Mashad, waar u een tweetal dagen bleef om te bidden. U hoopte dat de situatie zich ondertussen zou normaliseren. Vanuit Mashad nam u opnieuw contact op met F. (...), die u wist te vertellen dat u niet naar huis moest gaan want dat de situatie heel slecht was. Vanuit Mashad vertrok u via Sari naar Teheran. In Sari ontmoette u F. (...), die u uw boekje van burgerlijke stand en uw vliegtuigticket bezorgde. In Teheran verbleef u bij Ho. (...), een familielid van F. (...). Een week voor uw vertrek uit Iran contacteerde u uw moeder en een dag voor uw vertrek contacteerde u uw echtgenote om haar uit te leggen dat u niets misdaan had. Uw echtgenote liet u tijdens dit gesprek weten dat haar broers u niet met rust zouden laten. Op 17 januari 2008 vertrok u met uw paspoort en een Belgisch Schengenvism, dat volgens uw verklaringen geldig was van 17 januari 2008 tot 17 februari 2008, met Iran Air vanuit de luchthaven Imam Khomeini naar Keulen, waar uw neef, A.R.H. (...), u kwam ophalen. Jullie kwamen nog diezelfde dag naar België en u trok in bij uw neef. Enkele dagen later werd uw portefeuille, met daarin al uw identiteitsdocumenten en uw vliegtuigticket, gestolen op de metro. Omdat u hierdoor in de onmogelijkheid verkeerde naar Iran terug te keren, raadde uw neef u aan asiel te vragen, wat u op 24 januari 2008 deed. Vanuit België nam u contact op met F. (...), die u wist te vertellen dat uw dossier naar de rechtbank werd getransfereerd. Een tweede verwittigingsbrief die aan uw moeder getoond werd door een beambte van de politie, zou aan uw dossier bij de rechtbank toegevoegd zijn. Van uw moeder vernam u dat uw echtgenote van u wil scheiden. Ter staving van uw asielrelaas legde u een fax van uw huwelijksboekje neer.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen een aantal tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u een tweetal weken voor uw vertrek uit Iran in de namiddag telefoon kreeg van Z. (...), die u vroeg om bij haar thuis te gaan (gehoor CGVS I p. 2-4). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat Z.Y. (...) een tweetal weken voor uw vertrek uit Iran, rond 10.00 uur, bij u aan de deur stond en u uitnodigde bij haar thuis (gehoor CGVS II p. 6). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (gehoor CGVS II p. 11). Een loutere ontkening is echter geen verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Verder verklaarde u aanvankelijk dat u de dag van het incident bij Z.Y. (...) uw rijbewijs, melli kaart (nationale kaart), 4 pasfoto's, uw paspoort en uw vliegtuigticket op zak had (gehoor CGVS I p. 12). U had immers eerder die dag uw ticket afgehaald (gehoor CGVS I p. 12). Uw shenasnameh (boekje van burgerlijke stand) zou F. (...) aan u gegeven hebben in Sari, toen u op weg was naar Teheran (gehoor CGVS I p. 12). Later verklaarde u dan weer dat F. (...) u, toen u met hem had afgesproken in Sari, uw shenasnameh en ticket had bezorgd. Uw ticket zou F. (...) gekregen hebben van uw moeder, aangezien u het bij haar thuis bewaarde (gehoor CGVS II p. 14).

Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat u na uw vlucht uit het huis van Z.Y. (...), na twee uur rondrijden, naar huis belde en met uw echtgenote en moeder sprak (gehoor CGVS I p. 9). U zou de dag van het incident één keer naar huis hebben gebeld en één keer naar uw schoonbroer F. (...) (gehoor CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u, na een half uur rondrijden, naar uw schoonbroer F. (...) belde, die u een uur later terug belde. U zou de avond van uw vlucht uit het huis van Z. (...) enkel met uw schoonbroer F. (...) hebben gesproken (gehoor CGVS II p. 7-8). U durfde niet naar huis te bellen (gehoor CGVS II p. 8). Na confrontatie ontkende u opnieuw de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal. Tevens verklaarde u dat u in de periode dat u in Teheran verbleef bij Ho.M. (...), de student, enkel en alleen één keer met F. (...) contact heb gehad toen uw ticket in orde was (gehoor CGVS p. 19). Later verklaarde u dan weer dat u vanuit Teheran één keer naar uw moeder belde en één keer naar uw echtgenote (gehoor CGVS II p. 8). Deze contacten met uw moeder en echtgenote waren volgens uw verklaringen de eerste contacten die u met hen had sinds de dag van het incident bij Z. (...). Verder verklaarde u aanvankelijk dat F. (...) de drie broers van uw echtgenote bij u thuis aan de deur had zien staan. F. (...) zou hen gevraagd hebben wat er gebeurd was en de broers zouden hem verteld hebben wat er aan de hand was (gehoor CGVS I p. 22). Later verklaarde u dan weer dat Ha. (...) en Ha. (...), de twee broers van uw echtgenote, bij u thuis aan de deur waren geweest maar dat F. (...) hen niet gezien had. Uw moeder zou tegen F. (...) hebben gezegd dat de broers aan de deur waren geweest en u bedreigd hadden met de dood (gehoor CGVS II p. 9-13).

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, ontkende u opnieuw uw eerste verklaringen (gehoor CGVS II p. 13). Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat S. (...) zijn echtgenote Z. (...) na het incident had buiten gegooid (gehoor CGVS I p. 4, 15 en 23). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat Z. (...) en S. (...) nog steeds samenwonen (gehoor CGVS II p. 12). Toen u gevraagd werd of Z. (...) en S. (...) ooit uiteen waren geweest, verklaarde u daar geen weet van te hebben (gehoor CGVS II p. 12). Pas na confrontatie met uw eerdere verklaringen bevestigde u die, maar zei u dat het misschien allemaal opgezet spel was van Z. (...) en S. (...) (gehoor CGVS II p. 12).

Ook over uw relatie met Z.Y. (...) legde u verklaringen af die weinig overeenstemmend zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat Z. (...) en S.Y. (...) verre familieleden van u zijn (gehoor CGVS I p. 4-17). Ook uw echtgenote en haar broers zijn volgens uw verklaringen verre familie van S.Y. (...) (gehoor CGVS I p. 17). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter aanvankelijk dat de broer van uw echtgenote Z. (...) goed kende en hij haar had uitgenodigd op uw huwelijksfeest. U verklaarde dat de broers van uw echtgenote, Ha. (...) en Ha. (...), en S. (...) goede vrienden waren. De andere broer van uw echtgenote, A. (...), kende hem niet zo goed. S. (...) was geen familie van hen, ook geen verre. Toen u gevraagd werd of Z. (...) familie was van u, verklaarde u dat ze familie was van uw echtgenote. Daarna wijzigde u opnieuw uw verklaringen en zei u dat allen vrienden van elkaar zijn maar geen familie. Enkel S. (...) en Z. (...) zouden neef en nicht zijn van elkaar (gehoor CGVS II p. 7). Na confrontatie verklaarde u dan weer dat Z. (...) geen verre familie is van u maar wel van de broers van uw echtgenote, maar dat ze in feite vrienden waren (gehoor CGVS II p. 11).

Verder dient nog gewezen te worden op enkele eigenaardigheden die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Zo is het geenszins geloofwaardig dat Z.Y. (...) beschuldigd wordt van overspel en volgens uw verklaringen steniging riskeert, maar zij niet gearresteerd wordt door de Iraanse autoriteiten omdat u niet aanwezig bent in Iran (gehoor CGVS II p. 10-15). Tevens houden uw verklaringen dat Z. (...) en S. (...) deze hele situatie samen gepland hebben en Z. (...) en S. (...) de broers van uw echtgenote overtuigd hebben van hetgeen er gebeurd is (gehoor CGVS II p. 15), terwijl Z.Y. (...) nu ook steniging zou riskeren, geen steek. Bovendien kon u niet de minste reden geven waarom Z. (...) en S. (...) een complot tegen u zouden beraamd hebben (gehoor CGVS II p. 11 en 15).

Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen in Iran aan te brengen. Aanvankelijk verklaarde u dat S.Y. (...) klacht tegen u had ingediend omwille van verkrachting van zijn echtgenote. U verklaarde dat u niet wist of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u was opgestart (gehoor CGVS I p. 13). Toen u gevraagd werd of er convocaties voor u werden afgeleverd, ontkende u en zei u dat u enkel weet dat u gezocht wordt (gehoor CGVS I p. 14). U repte met geen woord over enig document dat voor u zou zijn afgeleverd. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u in dit verband dat de avond van het incident bij Z.Y. (...) een beambte van de politie een verwittigingbrief heeft afgegeven aan uw moeder. Toen u gevraagd werd waarom u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal met geen woord hebt gerept over die brief, verklaarde u dat er hierover niets werd gevraagd (gehoor CGVS II p. 4). Hoe dan ook, niettegenstaande uw beweringen dat F. (...) contacten heeft bij de politie en uw moeder, waar u nog steeds contact mee heeft, een verwittigingbrief heeft ontvangen, liet u na enig bewijs van uw beweerde problemen neer te leggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet het minste geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. De door u neergelegde fax van uw huwelijksakte doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien die enkel uw huwelijk aantoont en dit feit op zich helemaal niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van de materiële motiveringsplicht en van "een hogere rechtsnorm: art. 1A2 van de Conventie van Genève. Dit maakt een schending uit van de Belgische Wet, m.n. art. 52 van de Vreemdelingenwet".

Verzoeker meent dat hij wel degelijk beantwoordt aan de criteria van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève "zoals vervat in artikel 52 van het Vluchtelingenverdrag". Verzoeker geeft hiertoe een theoretische uiteenzetting omtrent de vooropgestelde criteria van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève en gaat dieper in op de begrippen 'vrees' en 'vervolging'

welke hij toepast op zijn concrete situatie. Tevens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.1.2. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.1.5.1. Verzoeker wijst er met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden op dat het eerste interview plaatsvond kort na het moment waarop zijn portefeuille in de metro werd gestolen, waarin al zijn identiteitsdocumenten en zijn vliegtuigticket zaten. Hij was dan ook tijdens het eerste interview nog volledig in paniek en gespannen doordat al zijn papieren gestolen waren. Hierdoor kloppen zijn verklaringen tijdens dit interview niet volledig met de werkelijkheid. Hij verwijst dan ook voor alle afgelegde verklaringen naar het tweede interview. Overigens betoogt verzoeker dat het enkel details betreffen en er over de grote lijnen geen tegenstrijdigheden zijn tussen beide interviews. Verder stelt verzoeker dat het voor hem moeilijk is om alles exact te vertellen gezien hij zelf geen getuige was van wat er na het incident is gebeurd en hij aldus volledig afhangt van alles wat F. hem verteld heeft.

2.1.5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er zich in zijn eerste middel grotendeels toe beperkt zijn asielrelaas te herhalen in functie van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden omwille van een resem van tegenstrijdigheden en eigenaardigheden in de door hem afgelegde verklaringen. In de bestreden beslissing wordt op gemotiveerde wijze en ondersteund door de stukken van het administratief dossier vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de feiten die de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Verzoeker betoogt daarop dat hij "*voor alle afgelegde verklaringen (verwijst) naar het tweede interview*". Zo vergenoegt

verzoeker zich ermee één versie van zijn verklaringen te bevestigen, hetgeen niet van aard kan zijn de door de verwerende partij gedane vaststellingen te ontwrichten. Op elke kandidaat-vluchteling rust immers de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft en dit reeds van bij het eerste interview, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoeker niet van de plicht zijn relaas zo volledig mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven aldus geen details betreffen. Verzoekers argument dat hij tijdens het eerste interview volledig in paniek en gespannen was, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Overigens is de Raad van oordeel dat verzoeker enkel en alleen werd geconfronteerd met zijn eigen verklaringen, zodat niet valt in te zien hoe verzoekers stelling dat hij volledig afhangt van wat F. hem verteld heeft en hij aldus de informatie uit tweede hand heeft gekregen, de tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren.

2.1.6.1. Aangaande de tegenstrijdigheid betreffende het feit of verzoeker nu al dan niet zijn vliegtuigticket zelf op zak had of hem dit gegeven werd door F. in Sari, specificeert verzoeker dat de tolk tijdens het interview niet genoeg gelet heeft op het verschil in betekenis tussen een biljet en een ticket. Zo stelt verzoeker dat hij het ticket zelf op zak had maar dat het vliegtuigbiljet nog samen met zijn boekje van de burgerlijke stand bij zijn moeder thuis lag.

2.1.6.2. De Raad stelt vast dat deze vertaalproblemen geenszins blijken uit het administratief dossier. Verzoeker kreeg bij het Commissariaat-generaal de kans om zijn asielrelaas uiteen te zetten en er werd hem verduidelijkt dat eventuele problemen met de tolk gemeld moesten worden. Uit de beide gehoorverslagen blijkt dat verzoeker heeft nagelaten enige opmerking of enig voorbehoud te formuleren met betrekking tot de tolk, hoewel hij daartoe de kans had toen hem op het einde van de interviews gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had. Bovendien bestaat, hoewel het gehoorverslag van de Commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Het louter verwijten van "onoplettendheid" volstaat dus niet. Bovendien toont verzoeker niet aan dat het in deze context toepasselijk woordgebruik in het Farsi aanleiding kan geven tot een dubbele vertaling of betekenis waardoor deze tegenstrijdigheid in redelijkheid kan worden verklaard. In de gehoorverslagen van de Commissaris-generaal werd duidelijk aangekruist dat verzoeker de aanwezige tolk begrijpt en hem werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen moeten worden gemeld, wat verzoeker niet heeft gedaan. Dienvolgens is zijn argument met betrekking tot de tolk niet van aard om de in de bestreden beslissing gedane vaststelling in een ander daglicht te stellen.

2.1.7.1. Met betrekking tot de relatie tussen Z. en S. stelt verzoeker dat S. zijn vrouw eerst heeft buiten gegooid, maar zij hem zal hebben overtuigd dat zij niets heeft gedaan waarop Z. haar terug in huis zal hebben genomen. De idee dat het allemaal opgezet spel was speelt dan ook in zijn hoofd, maar hij kan geen reden geven waarom Z. en S. dit zouden gedaan hebben.

Verzoeker stelt met betrekking tot zijn relatie ten aanzien van Z. en S. dat in de kleine wijken van Iran iedereen iedereen kent en de termen vrienden en familie daardoor door elkaar gebruikt worden. Iedereen is dicht of ver familie van elkaar en iedereen beschouwt elkaar als

vrienden. Feit is dat zowel de familie van verzoeker, de familie van zijn echtgenote en Z. en S. elkaar kenden wat deze situatie ook zo bemoeilijkt en delicaat maakt, aldus verzoeker.

Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verhaal dat Z. beschuldigd wordt van overspel en volgens verzoekers verklaringen steniging riskeert, maar zij niet gearresteerd wordt door de autoriteiten omdat verzoeker niet aanwezig is in Iran, stelt verzoeker dat Z. inderdaad steniging riskeert in de veronderstelling dat hij terugkeert naar Iran en wordt opgepakt door de politie, want dan zal zij ook opgepakt worden op basis van zijn getuigenis - en de politie gelooft hem - omdat S. hem verleidde. Wanneer het echter opgezet spel is, wat één van de veronderstellingen is van verzoeker, dan riskeert zij geen steniging omdat zij nog altijd met haar echtgenoot samenwoont.

Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij tijdens het eerste interview vergeten was de verwittigingsbrief van de politie te vermelden, maar hij deze tijdens zijn tweede interview wel vermeldde aangezien hij ervoor nog contact had gehad met F. die hem herinnerde aan de verwittigingsbrief die zijn moeder had gekregen van de politie. Verzoeker stelt tevens dat deze brief nog door hem neergelegd zal worden.

2.1.7.2. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker op geen enkele manier de tegenstrijdigheden met betrekking tot de relatie tussen Z. en S., zijn relatie ten aanzien van Z. en S., het complot tussen Z. en S. en de verwittigingsbrief op overtuigende wijze verklaart dan wel weerlegt. Verzoeker komt immers niet verder dan enkele loutere beweringen, het opwerpen van veronderstellingen en het herhalen van de laatste versie van zijn asielrelaas.

De Raad herhaalt dat het verwijzen naar en bevestigen van één versie van de verklaringen geen soelaas brengt. Het louter herhalen van de asielmotieven is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Een loutere bewering en het opwerpen van enkele veronderstellingen, die op geen enkele wijze worden gestaafd, zijn evenmin afdoende om het desbetreffende motief in de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft thans in gebreke, hetgeen aldus de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kan herstellen. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker nalaat de – meermaals door hem beloofde – verwittigingsbrief voor te leggen.

2.1.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat op grond van de pertinente, door de stukken van het dossier ondersteunde en door verzoeker niet weerlegde vaststellingen de verwerende partij genoegzaam kon besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus op grond van de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas. Een ongelooftwaardig asielrelaas verdient het niet te worden getoetst aan de bepalingen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt verwezen naar de Conventie van Genève.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de Europese Richtlijn 2004/83/EG, wat een schending uitmaakt van de Belgische wet, namelijk de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker betoogt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer hij terugkeert naar Iran, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen. In Iran wordt iedereen voor het minste beschuldigd. Hij werd reeds officieel beschuldigd en het dossier werd overgemaakt aan de rechtbank. Hij riskeert dus sowieso een gerechtelijke straf, stelt verzoeker. Hij verwijst verder naar verschillende artikelen welke hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd ter ondersteuning van zijn stelling dat wanneer een persoon in Iran in de gevangenis terecht komt, hij riskeert gemarteld en onmenselijk behandeld te worden. Tevens blijkt uit de Resolutie van het Europees Parlement van 19 juni 2008 over Iran dat de algemene situatie van de

mensenrechten in Iran er is blijven op achteruit gaan sinds 2005 en dat alleen al het aantal executies in het jaar 2007 verdubbeld is. Gelet op de situatie in Iran meent verzoeker dat hij minstens gerechtigd is op het subsidiair beschermingsstatuut.

2.2.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker met zijn verwijzingen naar algemene informatie en de Resolutie van het Europees Parlement van 19 juni 2008 en zijn stellingen dat *“in Iran iedereen voor het minste wordt beschuldigd”* en *“wanneer een persoon in Iran in de gevangenis terechtkomt, hij riskeert gemarteld en onmenselijk behandeld te worden”*, niet aantoonde dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt hiertoe evenmin over enige aanwijzing. Derhalve toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze de bestreden beslissing de Europese Richtlijn 2004/83/EG zou hebben geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 november 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.